



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **N. S.**, narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2023 č. j. OAM-154/ZA-ZA15-D07-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení se podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní

ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „nařízení Dublin III“), je Lotyšská republika.

2. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgán dovozuje nepřipustnost žádosti žalobce z ust. § 10a písm. b) zákona o azylu, aniž by však uvedl cokoli k meritu podané žádosti, resp. k odůvodnění obavy žalobce z vycestování do domovského státu, potažmo z vycestování do Lotyšské republiky, v čemž žalobce spatřuje nezákonnost rozhodnutí pro nedostatek jeho odůvodnění, jelikož z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, proč žalobce odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v Lotyšsku a zdali v této souvislosti necítí nebezpečí obdobné nebezpečí, které mu dle podané žádosti hrozí při vycestování do domovského státu, pročez má žalobce za to, že je postup správního orgánu nezákonný a vydané rozhodnutí je tak pro nedostatek odůvodnění nepřezkoumatelné.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že předmětem řízení není hodnocení azylově relevantní či jiné obavy žalobce z návratu do vlasti. Pokud jde o návrat do Lotyšské republiky, tak považoval za zřejmé, že tam žalobce sám vycestoval a dva měsíce tam pracoval a pobýval, navíc žalobce neuvedl, čeho se v případě návratu do Lotyšska obává. Měl za to, že v případě žalobce bylo nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 nařízení Dublin III. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce požádal dne 21. 2. 2023 o udělení mezinárodní ochrany v Příjímacím středisku Zastávka. Dne 24. 2. 2023 poskytl žalobce údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Sdělil, že cestoval letecky dne 23. 5. 2022 za využití víza Lotyšské republiky z města Taškent do Rigy. V Lotyšské republice setrval dva měsíce a poté pokračoval autobusem do Prahy. Do České republiky přicestoval v červenci 2022. O mezinárodní ochranu doposud nežádal v žádném členském státě Evropské unie. Důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou spory s příbuznými jeho otce, kteří jej obvinili z loupeže, což vedlo k jeho odsouzení k nepodmíněnému trestu v rozsahu tří let. Do Uzbekistánu se nechce vrátit, protože se obává obdobné situace z důvodu nepřátelství s příbuznými. Rád by setrval v České republice a podporoval dceru své sestry, která je talentovaná.
7. Při pohovoru konaném dne 24. 2. 2023 sdělil, že hledal klidné místo k běžnému životu, proto vycestoval do Lotyšské republiky. Asi po deseti dnech pobytu v Lotyšské republice si zajistil krátkodobé zaměstnání, aby pokryl náklady spojené s pobytem, ale zaměstnavatel mu nevyplatil odměnu. Jeho příbuzní z Republiky Uzbekistán, se kterými je ve sporu, vypárali jeho místo pobytu a kontaktovali jeho ubytovatele, který mu ukončil smlouvu a on se musel vystěhovat. Následně jej krajan z Uzbekistánu pozval do Prahy. Uvedl, že v České republice se nachází mnoho vzdělaných lidí, je zde klidné prostředí, vztahy mezi lidmi jsou dobré a lze zde snadno nalézt zaměstnání. To jsou důvody, pro které přicestoval právě do České republiky. V průběhu pobytu v Lotyšské republice se nesetkal s žádnými problémy. Rád by setrval v České republice, protože je mu bližší prostředí a alespoň částečně rozumí jazyku.

8. Dne 27. 2. 2023 požádal žalovaný Lotyšskou republiku o převzetí žalobce s tím, že Lotyšská republika uznala svou příslušnost. Žalovaný si obstaral též informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 10. 2021 „Lotyšsko – Azylový systém“. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, řízení se zastavuje podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu, státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Dublin III je Lotyšská republika.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
 10. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.*
 11. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*
 12. Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III, *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.*
 13. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.*
 14. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III, *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.*
 15. Podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III, *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech (1). V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.*
 16. Podle čl. 12 odst. 3 nařízení Dublin III, *pokud je žadatel držitelem více platných povolení k pobytu nebo víz vydaných různými členskými státy, přejímají členské státy příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v tomto pořadí: a) členský stát, který vydal povolení k pobytu přiznávající právo na nejdelší pobyt, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který vydal povolení k pobytu, jehož doba platnosti skončí jako poslední; b) členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední, pokud se jedná o stejný druh víz; c) pokud se jedná*

o různé druhy víz, členský stát, který udělil vízum s nejdelší dobou platnosti, nebo pokud jsou doby platnosti stejné, členský stát, který udělil vízum, jehož doba platnosti skončí jako poslední.

17. Podle čl. 12 odst. 4 nařízení Dublin III, *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států. Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.*
18. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný řádně vysvětlil, proč dospěl k závěru, že v daném případě je státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany Lotyšská republika. V napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil, proč není v případě žalobce namístě aplikovat některé z kritérií dle čl. 8 - 15 nařízení Dublin III.
19. Žalovaný se dále zabýval tím, zda v případě Lotyšské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Vycházel z informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 10. 2021 „Lotyšsko – Azylový systém: Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky“. Na str. 4 - 5 napadeného rozhodnutí žalovaný podrobně a srozumitelně odůvodnil svůj závěr, že žalobci v Lotyšské republice nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany a zajištění podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.
20. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 7. 6. 2016, č. j. 8 Azs 18/2016 – 52, evropský azylový systém je „založen na domněnce vzájemné důvěry a na předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy i Úmluvy o lidských právech a základních svobodách. Tato domněnka je vyvratitelná, to však neznamená, že jakékoli porušení základního práva členským státem automaticky znemožňuje přemístění žadatele o azyl do tohoto členského státu. Je tomu tak pouze tehdy, je-li třeba se vážně obávat, že dochází systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení.“
21. Jelikož v otázce azylového řízení mezi členskými státy platí domněnka vzájemné důvěry, pro vyvrácení této domněnky musí žadatel uvést hodnověrná tvrzení o systémových nedostacích v azylovém řízení, jež by důkladně podepřel relevantními důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 252/2019 – 41). Obdobně dle rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 19. 3. 2019, Jawo, C-163/17, bod [90], „*má-li soud, který rozhoduje o oprávněm prostředku, jenž byl podán proti rozhodnutí o přemístění, k dispozici důkazy, které předložila dotčená osoba za účelem prokázání existence takového rizika, je tento soud povinen na základě objektivních, spolehlivých, přesných a řádně aktualizovaných údajů a s ohledem na standard ochrany základních práv zaručený unijním právem, posoudit existenci buď systémových či celoplošných nedostatků, anebo nedostatků týkajících se některých skupin osob.*“ K tomu, aby se na systémové nedostatky vztahovala působnost článku 4 Listiny základních práv EU, musí tyto dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na

všech skutečnostech případu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 192/2020 – 27).

22. Přemístění žadatele o mezinárodní ochranu ve smyslu nařízení Dublin III lze provést, jen jestliže příslušný členský stát nebude mít problém – systémově v obecné rovině, případně i v rovině individuální (např. z důvodu zvláště závažného zdravotního stavu) – se zajištěním alespoň minimálních důstojných podmínek, pokud jde o řízení a o podmínky přijetí dotčeného žadatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2020, č. j. 5 Azs 65/2020-31, body 19 a 22).
23. Žalobce nedoložil jakoukoliv zprávu o Lotyšské republice, která by vyvracela závěry zprávy, kterou obstaral žalovaný, ani netvrdí žádné konkrétní obavy z vycestování do Lotyšské republiky a to jak v průběhu správního řízení, tak v žalobě. Dle zdejšího soudu tak nejsou v případě Lotyšské republiky dány závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům.
24. Městský soud v Praze upozorňuje na to, že žádost žalobce byla posouzena jako nepřípustná a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno. Z tohoto důvodu se žalovaný žádostí meritorně nezabýval, neposuzoval tedy, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Toto posouzení bude úkolem Lotyšské republiky, která je příslušným státem k posouzení žádosti žalobce.
25. Soud dále podotýká, že žalovaný se věnoval též tomu, zda jsou v posuzovaném případě dány důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Na str. 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné vazby, nevyjádřil žádné konkrétní námitky proti azylovému systému v Lotyšské republice ani vůči Lotyšské republice samotné. Je soběstačný a samostatný, schopen a ochoten se podílet na zajišťování svých potřeb. Žalovaný také posuzoval skutečnost, že žalobci znesváření příbuzní znemožnili se ubytovat v konkrétním ubytovacím zařízení, což bylo jediným problémem, s kterým se žalobce setkal na území Lotyšské republiky. Dospěl k tomu, že žalobce bude mít v Lotyšské republice možnost setrvat v zařízení pro ubytování žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, kdy řízení o udělení mezinárodní ochrany je ze své podstaty důvěrné a informace o žalobci úřady nesmí poskytnout žádným dalším osobám. Žádné jiné potíže v Lotyšské republice žalobce neměl. Z uvedených důvodů žalovaný čl. 17 nařízení Dublin III nepoužil. S tímto závěrem žalovaného zdejší soud souhlasí a považuje takovéto odůvodnění za zcela dostatečné a přezkoumatelné.
26. Celé napadené rozhodnutí je dostatečně a srozumitelně odůvodněné, je plně přezkoumatelné, splňuje požadavky dané ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Žalovaný si za účelem zjištění, zda v Lotyšské republice nedochází k systematickým nedostatkům, obstaral dokumenty vypovídající o azylové situaci. Zejména vycházel z dokumentu: informace OAMP Lotyšsko, Azylový systém. Tento dokument podrobně popisuje azylové řízení v Lotyšské republice, nevyplynulo z něho nic, co by poukazovalo na potencionální systematické nedostatky. Současně soud uvádí, že dokument byl z časového hlediska i přiměřeně aktuální.
27. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na bezodkladné rozhodnutí o věci samé soud nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.

28. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. července 2023

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně